

Úvodníček

A je to tady, jede se na tábor. Pro mne trochu smutná skutečnost, jelikož nejedu. Vlastně jsem byl krom prvního kočovnického tábora v Nálepkově (Slovensko) naprostě na všech a bylo jich 28. Pokud použijete trochu matematiky a uvědomíte si, že každý tábor byl měsíční, zajisté vám vychází, že jsem bydlel pod stanem na táboře něco přes dva roky. ☺

No, ale konec smutnění. Určitě se již všichni těšíte. Přejí všem krásné počasí a málo bláta na louce – po minulém táboře vím, o čem mluvím.

Koncem prázdnin vám opět přijde pozvánka na první schůzku. Já to vidím tak, že by mohla být 4. září 2006 v 17 hodin na klubovně.

Kosa

Noční pochod (28.-1.6)

neboli první výlet ven pro všechny.

Jak už jste si jistě všimli byl o den delší, protože byl svátek. Příjezd byl celkem pozdní, takže se šlo brzy spát.

Ráno se šlo napřed ke studánce spáchat ranní hygienu a poté se přišlo zpět a už byl pomalu čas na vaření a přichystání oběda. No a po obědě se šlo na nějakou procházku do okolí kromě toho, který hlídal naše věci před případným

odcizením. Jednou když jsme šli ke studánce, tak jsme potkali asi taky nějaký oddíl a já si všimla, že tam byla jedna holka z naší bývalý základky. Inu, svět je malý a o náhody tu není nouze, tak ten

mizera, můžu? Tak ten mizera povídá...no, dál si to už asi každý pamatuje (pro neználky úryvek z Lotranda a Zubejdy).

Jednou tam šli okolo nějaké slečny, které když zjistily, že je plno pod převarem, nakvašeně rychle odešli, tedy mně to alespoň tak příšlo. Kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Výlet byl pěkný, přijel i Kosa na kousek a přivezl slaninu. Ale zase odjel a přibalil s sebou i Marcela, který se musel vrátit dřív do Prahy.

Na skály se nelezlo, protože za „á“ nebyla lana a za „bé“ nebyl Pídler. Takže si myslím, že je to výzva pro ty, kdo se zdráhali jet tento výlet, protože na jiných se většinou nelez.

Výlet se celkem zdařil.

Pečeně

Labské pískovce

Ano ano, je to tak. Jednou jsme se prostě sešli u klubovny, pak na nádraží a

vyrazili jsme na sever. Ale jen k hranicím.

Pravda, nebylo nás mnoho, ale o to více jsme se na to těšili. Hobo, předtím než se s námi v Praze rozloučil, nás stihl vybavit lístkem na vlak, a tak nebylo problémem dostat se do Děčína, a ještě k tomu parádním pohodlným německým vlakem.

Děčín je město veliké, není tedy jednoduché se z něj dostat. Přesto se nám

to podařilo. Bohužel se nepodařilo najít pěkný les na spaní, a tak jsme se nevědomky rozložili do malého mraveniště. Nevadí, zabalíme se do spacáků a spíme.

Ráno, slunce, snídaně. Každý si vytáhne buchtu dle své vůle a chuti a jí. Pak zabalíme a pomalu vyrážíme. Žádný spěch. O kousek dále nacházíme vyhlídku, tak vyhlížíme. To jsme ještě netušili, že vyhlídek potkáme ještě spousty a spousty. Leč překně se nám tam zjevila naše plánovaná trasa: napřed sestup dolů do údolí (tak 200

výškových metrů) a pak výstup na protější kopec Děčínský Sněžník (tak 500 výškových metrů). Pěkné vyhlídky to

máme.

Sestup obtížný nebyl, během chvilky jsme byli dole u řeky. Výstup byl horší. Napřed vylezť městečkem (cestu si krátíme hledáním příběhu mrtvého muže v poušti) a pak lesem, cestou i necestou. V půli kopce nám však dochází síly a energie, a tak nezbývá než se najít. Štěstí nám přeje, u cesty je již připravené ohniště i dřevo, a tak si ohříváme páry či hermelíny. Lahodné.

A vzhůru výše. Skrze vesnici

malé stromy a vysoká tráva. Spousta vyhlídek. A rozhledna. U té jsme si dali zmrzku na občerstvení a pauzu. Obejdeme celou plošinu, protože na jedné straně má Bužu poklad a na další je vyhlídka do Německa, až na Drážďany. Krásné, jen tam fouká, a tak zase sestoupíme dolů. Ve vesnici pod Sněžníkem nabereme vodu a hledáme klíšťata. Vítězí Bužu se dvěma klíšťaty přichycenými na ponožce.

Protože už se blíží večer, hledáme si místo na spaní. A i v lese na úbočí kopce,

k finálnímu kopci. Stoupání jde po obědě snadno, metry ubíhají. Závěrem zdoláme skalní úsek a hle: jsme nahore! Znavená Sára prosí Bužuho: „Vyfoť to, jak je to tu hnusný.“ Tak Bužu fotí. Nu a koukněte sami, jak to tam bylo hnusný.

Děčínský Sněžník je spíše než kopec náhorní plošina, oddělená od světa strmými skálami. Skoro jak Ztracený svět. Jen tam nejsou dinosaуři. Je tam však vítr,

plném kamenů, se nám podaří najít rovný plácek s opodál již vybudovaným ohništěm. Není to skvělé? Je. Uvaříme večeři (lahodné těstoviny s přísladami), postavíme pářo, chvíliku posedíme u ohně a spát. Dobrou.

A je neděle. Opět vstáváme, snídáme, balíme, prostě jako vždy. Pak přichází sestup dolů a přesun na nádraží. Máme ještě trochu času, tak hrájeme

cukrkávalimonáda. Pak se svezeme do vláčkem Děčína, kde ve volných třech hodinách stihнемe vystoupat na děčínskou vyhlídku, tam se pokochat a najít, slézt dolů, navštívit cukrárnu a nastoupit do vlaku na Prahu. A tam se země-městem strávíme poslední hodinky tohoto úžasného výletu. Vše, konec, ahoj.

Vigo

Přezdívkarení

Vítám vás, vážení přezdívkaři, jak jste si jistě všimli, máme tu tábor a s ním nové příležitosti k lovům či sběru přezdívek. Hojný výskyt přezdívek byl hlášen právě u Pacova. Čapněte tedy košíky, lana, háky,

uloví alespoň kamarádovi, že.

A než se vydáte na lov vaší přezdívky, přečtěte si, kterak Hakis přezdívkařil až vypřezdívkařil.

Jak jsi přišel k přezdívce?

Kdyži dávno, na svém druhém výletě (podzimky), jsme jeden den trávili v tělocvičně a já jsem si kopal s míčkem, který jsem si sám vyrobil...přišel ke mně Bobík a zeptal se, jak se ten míček jmenuje, řekl jsem: „hakis“ a on že mi tak bude říkat...no a mnozí se přidali :)

Hakis se nám nějak zapomněl zmínit o dřívější přezdívce (Hán), tak se ještě poptám.

Jenže o Hánovi moc nevím, asi to bylo

mačky a vše další, co by se mohlo na takovém lovu přezdívek hodit, a hurá na ně. Sklizeň bude jistě stát za to. Ale nezapomeňte, bez práce nejsou koláče a ani přezdívky, takže se musíte snažit a lovit z plných sil. A kdo neuloví pro sebe,

odvozený od sestry, která byla Háňa. Ano, tak to můžu dosvědčit, je to pravda pravdoucí.

Měl jsi nějakou mimooddílovou přezdívku?

Na gymplu mi říkali Hanz, ale to jen

protože jsem Honza.

A to je pro dnešek vše. Těším se zase po prázdninách. A pozor, kdo neloví s náma, loví proti nám!

morče

Tak co , tak Depo

Tak vás tu zase vítám po delší pauze,

za kterou se omlouvám, ale bohužel mně do uzávěrky nenapadlo nic tak zajímavého, abych mohl ihned usednout k počítači a napsat to. Ale již dost výmluv a vrhněme se do posledních kolejových zpráv tohoto školního roku.

Jak již nadpis napovídá, dnes pohovořím o nově otevřené stanici metra na trase A – Depo Hostivař. Možná jste již o této stavbě něco slyšeli, ale já vám to teď podám po Ikarusovsku. Na trase A ve směru Skalka, zkrátka můžete za Skalky pokračovat ještě jednu stanici do

stanice nové s názvem Depo Hostivař. Tam zajíždí ve všední dny od cca 7:00-19:00 jen každý druhý vlak, což chápou jako nedostatek souprav centru, ale ta jedna stanice, si myslím, to stejně nevytrhne. Stanice vznikla přestavbou staré myčky a je součástí objektu skutečného depa pro trasu A. (Každá trasa má totiž svoje depo: A-Hostivař, B-Zličín, C-Kačerov.) Nástupiště zde vypadá na první pohled normálně, ale je užší, a když sem přijedete, tak vám rozhlas řekne: „Depo Hostivař, konečná stanice, prosíme vystupte – terminals, please leave the

train.“ Ale když ze soupravy vystoupíte, tak ona neodjede dál do černé díry na

konečnou, protože nemá kam – kolejí od nástupišť dále nevedou (foto) a lidé kteří chtějí jet do centra můžou okamžitě nastupovat. Dvě kolejí (obě tedy směr Dejvická) jsou tu proto, aby zde mohla jedna souprava odpočívat, zatímco ta

přibude i trafika. Tak to je ke stavbě asi vše, na případné nejasnosti rád odpovím osobně. Ještě malá poznámka k názvu. Vedly se velké spory o to, jak se má stanice jmenovat, protože na Skalce neleží a stejně pojmenovat dvě stanice nelze.

Nedaleká

Černokostelecká to také není a nejbližše jsou ústřední dílny DP v Hostivaři. Na diskusním fóru DP bylo napsáno:
Přejmenujeme horní stanici lanové dráhy na Petřín na „Rozhledna Hostivař!“ Že nemá s Hostivaří nic společného? To nevadí, to depo také ne...

druhá nabrat lidi a vyrazit s nimi do centra. Tento případ díky řídšímu počtu vlaků zatím nenastává, ale jistě se to zlepší. Ale kde se zde v industriální zóně tolik lidí vzalo? To je proto, že původní stanoviště, hlavně příměstských autobusů, linek z řady 300 a 400, které měly malé nevyhovující stanoviště u stanice Skalka byly přemístěny sem. Je zde vybudován nový nástupní terminál s asi pěti stojany s odjezdy do různých směrů (Kostelec n. Čer. Lesy, Říčany, Počernice...) a je tam šrumec asi jako na Dejvické, ale s novým asfalem. Staví zde samozřejmě i městské autobusy, jež jezdí okolo. Od autobusového stanoviště vede delší, po stranách krytý chodník, u nějž stojí malý domeček a v něm je umístěno WC, předprodej jízdenek, stanice policie a

rozhodně nedoporučuji, abyste na vlakové nádraží v Hostivaři jeli metrem, to by jste se pěkně prošli. Tak to je k dnešnímu vydání vše a těším se opět po prázdninách, jistě plných železničních událostí.

Ikarus

Fotobludy

Tak dneska nebudu zdržovat úvodem, určitě máte plné ruce práce, takže pojďme rovnou k tématu.

Víte, že se Kazach s Jakem dali na včelaření? Ano, je to opravdu tak, jenomže to má drobný háček. Jak vidíte na obrázku, včely jím záhy uletěly. To by se samo o sobě dalo vydržet, takové včelí roje najdete pomalu na každém rohu, takže obstarat si

nové by nebyl zas takový problém. Jenomže to nebyly jen tak ledajaké včely. Byly to včely cvičené, které si Kazach a Jake pořídili za účelem mytí ešusů na táboře. Sami určitě víte, jaká je to otrava

A je po bodech!

Je dobodováno. Jak jste skončili vy, vaši kamarádi i Pan Dokonalý se můžete podívat do tabulky, my se podíváme na

všechna čísla kolem.

Leto s jsme vybarvili přesně

4125

obdělníčků, což je o celých

355

bodů více jak loni.

Tyto body položené za sebe by vytvořili řadu dlouhou

mýt si ešus každý den nejméně třikrát, a někdy dokonce i víckrát, zvláště když vám ho nějaký dobrák zahodí do kopřiv. Tento problém by snadno vyřešily cvičené včely, které spolehlivě vyčistí ešus od zbytků potravy, očistí ho speciálními mikrokartáčky a poté ho v roji donesou majiteli do stanu. Navíc u ešusu drží stráž i ve zbývajícím čase, takže je prakticky nemožné odnést ho do dražby bez obdržení mnoha žihadel. Prostě včeličky k nezaplacení. Jenomže jak vidíte, chlapci se k celému problému postavili poněkud laxně a roj nechali nenávratně uletět. Vypadá to tedy, že i letos si své ešusy nebudou mýt vůbec.

Marcel

6,3 metru, kolem které by sportovně založený lenochod se solidní kondicí proběhl za něco málo přes minutu a půl (pokud by si tedy cestou neschrupnul). Položené na sebe pak utvoří sloup vysoký 29,7 metru. Kdybyste si vy všechni bodovaní vylezli vzájemně na ramena, převýšili byste tuto věž jen asi o 5 metrů. A 5 je také počet těch z vás, co dokázali svými body vytvořit sloupec vyšší než jsou oni sami. Vybarvená plocha má obsah 446 centimetrů čtverečních, což je sedminásobek povrchu většího pomerance.

Body jsme barvili postupně 29 pastelkami, z čehož 5 jsme dobarvili do

konce, 4 přelomili a 7 poztráceli.

Průměrný bodový zisk byl 131 bodů, což znamená, že všichni nad Michalem včetně jsou nadprůměrní. O tom, že Pan Dokonalý je skutečně dokonalý, svědčí fakt, že více jak polovinu jeho bodů ukřistili jen tři z vás! Při pohledu do loňských výsledků vidíme, že kdyby letos vítězný Helmut bodoval loni tak, jak letos, skončil by až třetí, těsně před sebou samým. A třeba Ajdam by byl sám sebou poražen, což by byla dosti kuriózní situace.

To jsou věci, co? Tak zase příští rok.

B&B – Bužú a Vigo

DRUŽINY

1	Kamzíci
2	Zubří
3	Tygří
4	Gepardi

203
153
75
54

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý
1 Helmut (KA)

507
378

2	Jake	(KA)	338
3	Chrob	(ZU)	266
4	Anča	(ZU)	228
5	Ajdam	(KA)	226
6	Sára	(TY)	206
7	Eda	(ZU)	192
8	Kazach	(KA)	185
9	Sebík	(ZU)	138
	Michal	(GE)	138
11	Míša	(ZU)	114
12	Žalud	(TY)	106
13	Petr	(GE)	89
14	Stáňa	(TY)	83
15	Filip	(TY)	71
16	Bart	(TY)	58
17	Nic	(TY)	54
18	Honza	(TY)	48
19	Sláva	(TY)	42
20	Péťa	(TY)	40
21	Ríša	(TY)	39
22	Honza	(GE)	36
23	Radka	(KA)	29
	David	(TY)	29

KOČOVNÍK & OSMAK

